

Kapitola první

Na přístavní hrázi

*Hlavou otáčí, ale v jeho uších
pasát nepřestává znít
a v jeho očích ve slunci
nekonečné vlny pádí.*

Laurence Binyon

Petr Kachna seděl na severní hrázi vnitřního lowestoftského přístavu na pacholetu, k jakému se uvazují lana, pokuřoval v poledním sluníčku z dýmky a díval se dolů na malý zelený dvoustěžňový škuner, který tu byl vyvázán a chystal se na moře. Petr Kachna byl starý námořník s obličejem hnědým a svráštělým jako kaštan, lemovaným kolem dokola bílým vousem. Kdysi se plavil na kliprech, které se s větrem o závod vracely s čajem z Číny. Plavil se i na lodích, které vozily vlnu z Austrálie. Mnohokrát již obeplul mys Horn a často říkával, že jej zná jako své boty. Ale teď již dlouho nebyl na moři. Žil na staré pramici na norfolkských řekách, plavil se sem a tam mezi Norwichem a Lowestoftem a mezi Yarmouthem a Becclesem, někdy s nákladem brambor, jindy s uhlím a někdy zase s takovou haldou rákosí na došky, že se stěží vešlo pod plachtu. Moc toho však na práci neměl a co chvíli si nechal pramici v Oultonu a zašel se podívat do Lowestoftu na lodě a rybáře a nadýchat se svěžího větru, který sem vanul od moře. A teď už si chodil asi tři dny zakouřit z dýmky k tomuto pacholetu, protože se nemohl vynadívat na malý zelený škuner, přivázaný k přístavní hrázi.

Arthur Ransome

Něco se mu na tom malém škuneru pořád nezdálo. Byl na něm zřejmě jen jeden muž, takový vysoký holohlavý tloušťík. Petr Kachna již věděl, jak se jmenuje, protože tomu muži pomáhala dvě děvčata a někdy je slyšel, jak mu říkají „strýčku Jime“, ale častěji „kapitáne Flinte“. A toho kapitána Flinta zase slyšel, jak říká děvčatům „kapitáne Nancy“ a „první důstojníku Peggy“. Pomyslel si hned, že to bude nejspíš jen žertem. Nejvíce však Petra Kachnu udivovalo, že na lodi zřejmě nebyla žádná posádka. A přece by každý poznal, že se malý škuner chystá na moře. Kapitán Flint odcházel s oběma děvčaty několikrát denně do města k obchodníkovi s námořními potřebami a spolu se vraceli s novými plátěnými vědry, s plechovkami laku, zaplétacími bodci, rezervními kladkami a kdoví s čím ještě. Pokud šlo o zásoby, které již na loď naložili, slyšel Petr Kachna od jednoho známého z celnice na konci přístavní hráze, že to skoro vypadá, jako by se ta loď měla pustit dvakrát kolem světa a zase zpátky. A jak se tak na ni Petr Kachna z přístavní hráze díval, přál si, kdyby tak mohl jet s nimi. „Ta má namířeno daleko, až na modrou vodu,“ říkal si. A rozpomínal se na jiné malé škunery, které znal z newfoundlandských mělčin a z jižních moří. Vzpomínal na létající ryby a delfíny, jak se prohánějí a převalují ve vlnách. Představoval si, jak za noci sviští vítr v upínačkách, jak se pohyblivá růžice kompasu odráží v záři lucerny a proti hvězdné obloze se pohupují vysoké stěžně. Zatoužil opět vyjet na moře a dříve, než bude pozdě, se ještě jednou vydat na dalekou plavbu.

Kapitán Flint a obě jeho neteře se dnes ráno činili víc než kdy jindy, poklízeli na lodi, vyhazovali hobliny a odpadky do vody, myli palubu a lakované pažení a špinavou vodu hnali palubními odtoky ven. A každou chvíli se dívali nahoru na hráz a rozhlíželi se po ní až k celnici a ke kanceláři správce přístavu a k silnici od nádraží.

Jak si tak starý Petr Kachna pokuřoval na přístavní hrázi, obrátil se, poškrábal se ve vlasech a lámal si hlavu, koho to asi vyhlížejí. A tu se tam po hrázi přihnul na červeném kole poštovní poslíček, kapitán Flint mu rychle vylezl po žebříku naproti, roztrhl došlou oranžovou obálku telegramu, dal chlapci spropitné a řekl mu, že nemusí čekat na odpověď. „Tak tím to padá,“ obrátil se k oběma děvčatům. „Nemůže přijet. Vůbec

nepřijede. A bez něho vyrazit nemůžeme. Vlaštovkám ani nestačíme za-telegrafovat. Stejně už tu budou co nevidět.“ Po této události se všichni tři na palubě škuneru zasmušili. Bylo však vidět, že čekají ještě někoho jiného než poslíčka od telegrafu, protože kapitán Nancy se svým prvním důstojníkem se pořád potloukaly po palubě a každou chvilku se dívali nahoru. Petr Kachna si pomyslel, že možná čekají na svou posádku. Vtom se za celnicí najednou vynořili dva chlupci a dvě děvčata, pomáhali nosiči tlačit ruční vozík a přidržovali na něm zavazadla, aby nepadala na zem. Nahoře na zavazadlech stála klec se zeleným papouškem. A vedle menšího chlapce poskakoval na vodítku malý opičák. Petr Kachna na ně pohlédl a hned si pomyslel, že si určitě spletli cestu.

Celá čtveřice mluvila jeden přes druhého. Právě se přihodilo něco, co je všechny vylekalo:

„Viděli jste, jaké měl zlaté náušnice?“ ptala se Titty, první námořník Vlaštovky.

„A proč se tvářil tak rozzlobeně?“ uvažoval plavčík Roger.

„Proč by Lóra nemohla volat ‚Samé dukáty‘, kdy chce?“ nechápal kapitán John.

„Možná že se nám to jenom zdálo,“ mínila Zuzana, jejich první důstojník.

„Máte štěstí, že nehledáte jeho loď,“ řekl jim nosič.

„Cože? Copak on má loď?“

„S Černým Jakem není radno se pouštět do hádky,“ prozrazoval jim nosič. „Vždyť ten váš pták volal ‚Samé dukáty‘. A pár kluků, kteří takhle pokřikovali za Černým Jakem, si to už v tomhle městě rádně odneslo. S Černým Jakem se o pokladu mluvit nesmí. Kdepak. Ani o krabech ne. Podívejte se, tamhle je jeho loď. Ten černý škuner na druhé straně. A tohle bude asi vaše. Jak jste říkali, že se jmenuje?“

„*Divoká kočka*,“ odpověděla mu Titty.

„Pojmenovali jsme ji po našem ostrově,“ vysvětloval Roger.

„Žádné jméno na ní nevidím,“ řekl nosič. „Zrovna ji natřeli.“

Vtom však pohlédly Nancy a Peggy nahoru a spatřily je, jak přicházejí po hrázi.

Arthur Ransome

„Už jsou tady!“ Peggy se sehnula a křičela světlíkem na kapitána Flinta, který měl plné ruce práce v podpalubí.

Petr Kachna se podíval ještě jednou na Vlačstovky. Tak oni jdou na ten malý škuner, přece jen si nespletli cestu.

Nancy a Peggy se rozběhly k žebříku a vyšplhaly se z paluby škuneru na přístavní hráz.

„Konečně jste tady!“ volala Nancy. „Ať žijí Vlačstovky a Amazonky! Pojdte honem. Ta *Divoká kočka* je tak krásná! V kajutách jsou opravdické palandy a vždycky dvě a dvě nad sebou. Kdo má dlouhé nohy, bude spát na těch horních. A kapitán Flint dělá Fukovi klec. Žádný opičák jakživ neměl lepší kajutu.“

„Vařit budeme ve skvělé lodní kuchyni,“ volala Peggy na prvního důstojníka Zuzanu. „A nahoře na palubě, takže v podpalubí nebude nic cítit.“

„Ať žijí Vlačstovky a Amazonky!“ volali z hráze John, Zuzana, Titty a Roger a vzpomínali, jak to na sebe takhle křičeli přes vodu, když se jejich loďky, *Vlačstovka* a *Amazonka*, vracely posledního dne loňských prázdnin domů po jezeře tam na severu. A pak si všichni začali podávat ruce. Nancy a Peggy si dokonce potřásly rukama i s Fukem a ze staré lásky se nechaly trochu poškrábat od papouška. Ten, hned jak všichni vystoupili z vlaku, kterým přijeli na prázdniny za kapitánem Flintem, nevycházel z bujaré nálady. „Samé dukáty!“ pokřikoval. „Samé dukáty,“ zrovna tak, jak ho to kdysi učila Nancy.

„Tak přece jen to nezapomněl,“ podotkla Nancy.

Všechny čtyři Vlačstovky právě mávaly na kapitána Flinta, který vyšel na palubu. Ale jak zaslechla Titty Nancyina slova, hned se otočila.

„Samozřejmě že nezapomněl,“ řekla. „Ten má skvělou paměť. Zrovna teď, když jsme šli z nádraží, to vykřikoval na celé kolo a najednou vidíme takového chlapa se zlatými náušnicemi...“

„A ten chlap povídá: ‚Cože? Cože? Čí je to pták?‘ a strašně se na nás zatvářil a chtěl nám sebrat klec. Titty mu ji nechtěla dát, ale on za námi šel celou cestu, až ho zastavil mostný a řekl mu, aby nás nechal na pokoji...“

„Jápkak se pořád máte, pane Kachno?“ zeptal se nosič, když starý námořník pokývl hlavou k protější přístavní hrázi, kde kotvil pěkný černý

škuner. „Ano, byl to on. S Černým Jakem je to čím dál tím horší. Až někam odjede, všichni si tu oddechneme. Povídá se, že se zase chce podívat po těch vašich krabech. A má na své lodi pěknou sebranku.“

Kapitán Flint vylézal po žebříku na přístavní hráz.

„Zdravíčko, kapitáne Johne,“ řekl. „Zdravíčko, první důstojníku. To jsem rád, že vás zase vidím, první námořníku. Nazdar, Rogere, ještě tě neomrzelo dělat plavčíka? Zdravíčko, Lóro. A jakpak se vede našemu Fukovi?“

„Měli jsme hrozný strach, že přijedeme pozdě,“ řekl John. „Vlak se nějak zpozdlil. Moc jsme vás zdrželi? Kdy vyrazíme?“

Petr Kachna viděl, jak kapitán Flint a obě jeho neteře najednou zvažněli.

„To je právě ta potíž,“ řekla Nancy.

„Nemůžeme vyrazit,“ dodala Peggy.

„Právě jsme dostali telegram,“ vysvětloval kapitán Flint. „Chlapík, co měl jet s námi, nemůže. Musíme se poohlédnout po někom jiném.“

„To může trvat i několik dní,“ řekla Peggy.

„Nedá se prostě nic dělat,“ povzdechl si kapitán Flint. „Nemáte v těch vacích něco, co by se mohlo rozbít?“

„Ne,“ řekla Zuzana. A kapitán Flint s nosičem zanesli na kraj přístavní hráze čtyři dlouhé plátěné námořnické vaky a shodili je dolů na palubu škuneru.

„Ale stejně jsme šťastní, že jsme tady,“ řekl John.

„Nestalo se *Vlaštovce* něco cestou?“ ptala se Titty.

„Kdepak té,“ usmál se kapitán Flint. „Jděte se podívat, jestli na ní najdete jediné škrábnutí. Tamhle je, na člunových jeřábcích¹. Bude z ní dobrý záchranný člun. A máme s sebou i pěknou bárku.“

„Naše zlatá *Vlaštovka*,“ vyhrkla Titty, když pohlédla dolů na malou plachetnici, kterou kapitán Flint přivezl v dřevěném bednění z dalekého jezera na severu až do Lowestoftu. Visela tu na jeřábcích po pravém boku škuneru, uvnitř s pěkně uloženými vesly, stěžněm a starou hnědou plachtou, jen ji spustit na vodu.

¹ Jsou to dva malé jeřáby z ohnuté trubky a s ručními kladkostrojmi, na kterých se vytahuje a spouští lodní člun. *Kapitán Nancy*

Arthur Ransome

Teď už měli z vozíku všechno vyložené. Zuzana si s sebou vzala černou plechovou krabici s červeným křížem, s léky proti rýmě a zkaženému žaludku, s jodovou tinkturou i náplastmi na rozbitá kolena. To byl nejlepší dárek, který dostala k Vánocům, a od Vánoc měla vždycky málem radost, když někdo upadl (většinou to byl Roger). Samozřejmě že jí ho bylo líto, ale těšilo ji, jak mu může ránu pěkně ošetřit. John si vezl malou plechovou krabičku s kompasem, barometrem a několika dalšími věcmi, které nebylo radno nacpat do vaku. Roger si zabalil všechno do námořnického vaku. Fuk měl vlastní zavazadlo s příkrývkou a svým oblíbeným plecháčkem. Ujala se ho Nancy a musela se dát do smíchu, když viděla, že je na kufru velkými písmeny napsáno opičákovo jméno. Titty měla plnou krabici potřeb na psaní a kreslení. Dostala na starost i malý dalekohled, který vlastně patřil Johnovi.

Jeden po druhém sestoupili po žebříku na palubu *Divoké kočky*.

„Pozor tam dole na Lóru,“ zavolal kapitán Flint a Titty taktak že stačila chytit velkou papouškovu klec, jak k ní přilétla na provaze, který si kapitán Flint půjčil od nosiče. Roger a opičák už byli dole. Roger sice začal sestupovat první a táhl Fuka za sebou, ale Fuk se pohyboval po žebříku hbitěji než jeho pán, a než slezl Roger na palubu, už k němu natahoval zezdola pracku. John zůstal na přístavní hrázi a chtěl se vyrovnat s nosičem za to, že jim přivezl z nádraží zavazadla.

„S tím si nelam hlavu,“ řekl mu kapitán Flint. „Za přepravu posádky platí majitel lodi.“

„V jídelně čeká oběd,“ oznamovala Peggy, když John a kapitán Flint slezli k ostatním na palubu škuneru. „Tentokrát jsem ještě sama nevařila,“ dodala rychle. „Donesli jsme jídlo z restaurace. Ale zítra si už uvaříme sami.“

„Tak pojďte,“ zval je kapitán Flint. „Tudy. A vaky si zatím nechte na palubě. Naobědváme se a pak si pohovoříme. A pozor, ať si nenarazíte hlavu. Ale vždyť já zapomněl, že vy se sem skoro všichni klidně vejdete. Zato já se praštím, jen vlezu do podpalubí.“

Všichni se hrnuli hlavním průlezem do podpalubí a nebýt toho, že otevřenými světlíky zazněl co chvíli smích, vypadalo to, jako by na škuneru nebylo živé duše. Nahoře na střeše kajuty nechali jen papouška

Petr Kachna

v kleci, aby si trochu užil sluníčka. Načechrával si po cestě peří a promlouval sám k sobě – chvílemi říkal „Krásná Lóra“ a občas zase „Samé dukáty“.

Nosič odhrkal s vozíkem zpátky k nádraží a najednou seděl Petr Kachna na svém pacholeti na přístavní hrázi docela sám, dál pokuřoval z dýmky a přemýšlel. A proč bych to vlastně nezkusil, myslel si. Musel se v duchu smát. Věděl docela přesně, co by na to řekly starému tátovi dcery. Ale byl už téměř rozhodnut. Začal si pozorně prohlížet stěžně škuneru. Dát si s nimi trochu práce, hned by se na nich dalo leccos vylepšit.

Všichni měli sice hlad, ale zpočátku se nemohli v lodním salonu² u stolu usadit. V podpalubí bylo tolik věcí, kterým se museli obdivovat. Vždyť nikdo nevěřil, že kapitán Flint splní svůj slib a zaveze je na opravdické lodi na moře. A přece jsou všichni tady, zase pospolu, na vodě, na malém škuneru. *Divoká kočka* bývala obchodním škunerem v Baltském moři, nahoře měla palubní domek se dvěma palandami a další kajuty v podpalubí vpředu. Kapitán Flint nechal položit palubu i přes nákladový prostor a opatřil ji dlouhým světlíkem. Tam, kde se kdysi ukládal náklad palivového dříví a brambor, zřídil salon, do něhož se otvíraly čtyři kajuty. Byla tam kajuta pro Johna a Rogera, další pro Zuzanu a Titty a jedna pro Nancy a Peggy. Čtvrtá měla v případě potřeby sloužit jako ošetřovna. „Ale kdyby se nám někdo opravdu vážně rozstonal a byl na obtíž, tak ho hodíme přes palubu,“ hrozil. Kapitán Flint spal v palubním domku, aby neměl daleko ke kormidlu a k námořním mapám. Na jedné straně v přídi ještě postavil velkou klec pro Fuka, takže opičák měl jako všichni ostatní svou palandu, ale za mřížemi, aby ho měli kam uklidit, kdyby se jim moc pletl. Po obou stranách salonu, v předním podpalubí a všude, kam se jen vešly, byly truhlice a skříňky napěchované k prasknutí nej-různějšími konzervami.

Kapitán Flint a Peggy hrdě otvírali jednu skříňku za druhou a Zuzana se jen užasle dívala.

---

² Salon se říká největší kajutě na námořní plachetnici, která vyplňuje celou šířku trupu a kromě jídelního stolu jsou v ní křesla a pohovky, protože slouží nejen ke stolování, ale i ke společenskému životu a odpočinku. *První důstojník Peggy*

Arthur Ransome

„To jsou masové konzervy,“ řekla Peggy. „Masa máme aspoň na rok a marmelády na deset.“

„Ale není toho až moc?“ ptala se Zuzana.

„Ty se nezkazí,“ ujišťoval ji kapitán Flint. „A co byste řekli, že máme pod podlážkami?“ ptal se.

„Zátěž,“ hádal John.

„Nádrže s vodou,“ prozrazoval kapitán Flint. „Lepší zátěž byste nenašli a člověk nikdy neví, kdy se z nich ještě rád napije.“

„Nemyslete si, že se chystá nějak daleko,“ řekla Nancy, „chce mít jen pocit, že by mu v tom nic nebránilo.“

„A teď kvůli tomu, že Sam Bideford nepřijel, nemůžeme nikam,“ povzdychl si kapitán Flint. „To ale neznamená, že se nebude obědvat. Nevím jak vy, ale já už mám hlad jako vlk.“

Světlíkem v palubě se každou chvílí ozval výbuch smíchu, ale jak čas plynul, bylo jich čím dále tím méně, a když se po obědě celé osazenstvo lodě opět shromáždilo na palubě, mluvilo se už zase docela vážně.

„A to bychom nemohli jet sami?“ zeptala se Nancy.

„Vždyt byste nám mohl ukázat co a jak,“ řekl John.

„Podívejte se,“ zarazil je kapitán Flint, „o tom nemá smysl mluvit. Vy s Johnem jste velice zdatní námořníci, lepší kuchaře, než jsou naši první důstojníci, by si nikdo ani nemohl přát, a proti prvnímu námořníkovi a plavčickovi také nic nemám, ale *Divoká kočka* je docela jiná loď než *Vlaštovka* a *Amazonka*, a jestli s ní máme dokázat něco pořádného, potřebuji ještě jednoho muže, který by se se mnou mohl střídat na hlídkách...“

V tu chvíli si vyklepal Petr Kachna dýmku o pachole, vstal, přikročil k okraji hráze a zavolal:

„Pane kapitáne!“

Kapitán Flint pohlédl nahoru na vrásčitého a opáleného starého námořníka.

„Pane kapitáne,“ povídá Petr Kachna, „mohl bych si s vámi promluvit?“

„Ale jistě,“ odpověděl mu kapitán Flint. „Tamhle je žebřík.“

Petr Kachna rychle slezl na palubu *Divoké kočky*. Ostatní stáli kolem, dívali se na něj a čekali, co řekne.

„To máte tak, pane kapitáne,“ povídá starý námořník. „Posledních pár dní jsem se něco napřemýšlel o tom vašem malém škuneru a čím víc se na něj dívám, tím víc se mi zamlouvá. A moc rád bych se zase jednou podíval na modrou vodu, a tak nad tím, abych tak řekl, koumám a chtěl jsem se vás rovnou zeptat, jestli zamýšlíte najmout posádku?“

John a Nancy na sebe pohlédli s novým zábleskem naděje. Něco takového snad ani není možné! Co mu asi odpoví kapitán Flint?

„Posádku?“ opakoval kapitán Flint. „My už máme tři kapitány, když počítám i sebe, dva první důstojníky, jednoho prvního námořníka, plavčíka, lodního papouška a opici.“

„To vidím,“ kývl starý námořník. „A já bych se rád přihlásil jako první námořník. Nebylo by přece špatné mít na každého prvního důstojníka jednoho prvního námořníka.“

Kapitán Flint se zasmál. „Abych vám pravdu řekl,“ začal, „schází nám opravdu jeden člověk. Ale jste vážně první námořník? Vždyt já o vás nic nevím. Ani jste mi ještě neřekl, jak se jmenujete.“

„Jmenuju se Kachna,“ řekl stařík. „Petr Kachna a taky že kachna jsem, žiju už na vodě, abych tak řekl, od té doby, co jsem byl ještě malé káčátko. Poslední léta jsem jezdil po vnitrozemských vodách, ale potrpím si nejvíc na hluboké moře. Sloužil jsem na *Thermopylách*...“

„Kde že jste sloužil?“ skočil mu kapitán Flint živě do řeči.

„Na starých *Thermopylách*,“ opakoval Petr Kachna. „Málokterý první námořník toho tolik najezdil po moři jako já. Už šedesát let jsem na vodě, a možná že i víc.“

„To byla pěkná loď, *Thermopyly*,“ poznamenal kapitán Flint.

„Však si to rozmyslete, pane kapitáne,“ řekl starý námořník, „ale kdyby vám to nevadilo, viděl jsem nahoře kladku, která by potřebovala trochu posunout, a ať už k vám nastoupím nebo ne, rád bych se na to podíval.“ To už měl ruce na výtazích³, a než se dovtípili, co chce dělat,

---

³ Výtahy jsou lana, kterými se vytahují plachty na stěžně. Obvykle vedou od hlavy plachty nahoru, procházejí kladkou ve špičce stěžně a vracejí se zpět na palubu, kde za ně musí zabrat posádka, když chce plachtu vztyčit. *Kapitán John*

začal šplhat nahoru na stěžeň. Vzápětí přehodil nohu přes stěžňový kříž, vytáhl z kapsy nůž a kousek provázku a už ho viděli, jak nad nimi něco kutí.

„Tak co?“ ptala se Nancy. „Vezmeš ho?“

Kapitán Flint neodpovídal. Zacláněl si oči před sluníčkem a díval se na stěžeň, aby viděl, co Petr Kachna dělá.

V tu chvíli se přihnal nahoru Roger. Prozkoumával právě podpalubí a chtěl si prohlédnout malý motorek, který tam byl zasazen, ale měl strach, aby mu na palubě něco neušlo.

Jako všichni ostatní zadíval se i Roger na stěžeň. „Jéje, co to dělá?“ zeptal se, ale ani nepočkal, až mu někdo odpoví. Oči mu jezdily z místa na místo. V přístavu toho bylo tolik k vidění! Podíval se na otáčecí most, který byl teď zavřený a přejížděly přes něj vozy a auta a přecházeli lidé. Pohlédl přes přístavní hráz až k celnici s velikým znakem nad vchodem, za níž se již tyčily vysoké stěžně rybářských plavidel, a k vnitřnímu přístavu a suchému doku, kde opravovali rybářský parník a bylo tam plno rámusu, jak dělníci odstraňovali rez a zapouštěli nýty. A pak se zadíval na onen druhý škuner na protější straně přístavu, na černý škuner, přivázaný k jižní přístavní hrázi. Naloďují tam zásoby nebo nějaký jiný náklad, pomyslel si Roger, a tu náhle zahlédl na palubě černého škuneru muže, kterého již znal.

„Podívejte,“ zvolal. „Tamhle je ten chlap, co chtěl sebrat Titty papouška. Ten s těmi zlatými náušnicemi.“

„Kde?“ ptala se Titty.

„Tamhle naproti. Na té lodi. A viděl nás. Dívá se na nás dalekohledem.“

„Asi ho zajímá, co děláme s tím stěžněm,“ řekl John.

Ale to už Petr Kachna slézal ještě rychleji, než se vyšplhal, zachytával se střídavě levou a pravou rukou a nohama se přidržoval stěžně, aby nespádl.

„Slušný výkon,“ chválil ho kapitán Flint. „Říkal jste, že jste sloužil na *Thermopylách*? Těm se hned tak žádná loď nevyrovná. Snad bychom se mohli nějak domluvit. Ale nejdřív byste se měl seznámit i s ostatními. Tohle je kapitán John. A tohle kapitán Nancy. Oba už veleli svým lodím.“

Petr Kachna

Tohle je první námořník Titty. A to je plavčík Roger. Ale kde jsou první důstojníci? Ti se výborně vyznají ve vaření. Aha, tady jsou. Zuzana, první důstojník *Vlaštovky*, a Peggy, první důstojník *Amazonky*. A tohle je pan Kachna, který si s námi možná vyjede po Lamanšském průlivu...“

„Po průlivu?“ zarazil se Petr Kachna. „Ale já myslel, že máte namířeno někam dál.“

„I to je možné,“ usmál se kapitán Flint, „jen když nám to bude spolu všem klapat. Zatím nemáme žádné plány.“

„A já měl dojem, že se chystáte na širé moře,“ řekl Petr Kachna.

„Myslíte, že bychom si to mohli dovolit?“

„Ta vaše lodička něco vydrží,“ ujišťoval ho Petr Kachna, „a dva muži s plavčíkem s ní dojedou na kraj světa.“

„A co děvčata?“ zeptala se Nancy trochu pobouřeně.

„Kapitáni pro mě nejsou žádná děvčata,“ odpověděl jí Petr Kachna, „a první důstojníci taky ne, natož první námořníci. Sám mám tři dcery a jsou to zdatní námořníci, i když se teď už vdaly a mají rodiny.“

Nancy se zasmála. „Tak je to dobré,“ řekla. „Někteří lidé ne a ne to pochopit.“

„A od kdy bychom s vámi mohli počítat?“ zeptal se kapitán Flint.

Všichni zbystřili pozornost. Petr Kachna se na chvíli zamyslel a pak teprve odpověděl.

„To máte tak,“ řekl. „Než s vámi budu moct vyplout, musím se ještě postarat o loď. Mám ji, tu svou pramičku starou, v Oultonu a musím s ní zajet do Becclesu a schovat ji u jedné dcery, aby mi na ni dohlédla, až budu pryč. To všechno chvíli trvá. A pak si taky musím nachystat věci. Už je to tak dávno, co jsem byl naposled na moři.“

Všem se zase protáhly obličejy. Kdoví, jak dlouho to ještě potrvá, než budou moci vyrazit.

Petr Kachna však pokračoval. Podíval se nahoru, nadýchl se a pohlédl na korouhvičku nad celníci. „Ale na cestu do Becclesu je zrovna příznivý vítr a moje stará pramička si dovede pěkně pospíšit. Však jí taky říkají *Norwichský šíp*. Tu tady zná každý. Nechci vám nic slibovat, ale zítra ráno bych tu mohl být i se svými saky paky, a do té doby stejně nevyrazíte. Tak se mi zdá, že to lanoví dá ještě skoro celý den práce.“